

EHÂD DIYOR NÂLÂNLARIM

Hayrettin TAYLAN

*anadoluyu, hikmetler, hükümler şehir kıldım; ama alpaslan değilim
yenilmezliğin, kardeşçe yaşamın kudüs fethindeyim: ama selahattin değilim
her derde devanın devamı olan dava hekimiyim; ama ibn-i sina değilim
kelamların cihanında, ermiş cümleler hükümlerim; ama gazali değilim
gönüller, bir'ler, elif'ler, ilk'ler haritasının kartografiyim; ama piri reis değilim
kendimi keşfetmenin katibi, gönüllerin hatibiyim; ama katip çelebi değilim
gönüllerin akdeniz'inde adım hayrettin; ama hayret/tini paşa değilim
ya ehâd! gönül ve erdemlik atlasında zerre bir telmih olsam yeter bana*

Ketum bir talihin tarihydin. Zaman eskimez zaman “sen”din. Göç ettim irem bağlarına. Cenneti, güzelliğinde aradım; oysa cennet iyilerin, iyi niyetlerin ve güzel bahtındı. Güzellik göreceli bir görüntü sergisidir; insanı mutlu eden sergiler değil, serilen tavırlardı. Bir sürü tavrın atlasından renksiz yaşamları boyatmanın anlamı yok. İnsan, zararsızlık ve faydalılık duruşunda özüne doğru yürümeli. İnsan, güç ile duruş arasında hâl çekimlerini duru cümlelerde kullanmalı. İnsan, aşk ile aşkın nitelleri arasında kendini sevmeye uyanış simurgudur. Telmihlerin bağrında küçük bir zerre kalmak için sevi gönüllerin atlasını çizmeye, seni sevmeye geldim Şehrinaz.

Mevzu derin ve geceler yetmiyor hayal etmeye. Uykusunu özlemiş bir rüya gibi kırık kalbinin uzaklarındaydım. Kendime bu kadar uzakken sana yakın olamazdım. Kalbin, Rabb'imın eviydi ve ben kalbini kırmıştım Şehrinaz. Vebalimin vebasına yakalanmıştım. Özlemiştim seni. Özlemek şiir oluyordu. Özlemek, duruşlarımın haritasında şehir oluyordu. Özlem, kendime gitmenin seyyahı yaptı. Kırık bir gönül köprüsünden tonlarca düşler geçiyordum. Düşmemek için ya bir mucizenin içine atıldım ve öylece sensizli-

ğın, imkânsızlığın hatta sonsuzluğun son harfine geldim. İşte bir harfe tutulu düşler ve düşmeler yolcusuyum Şehrinaz.

Ancak sen de kul hakkını yiyordun. Keza, özlemek hele çok özlemek kul hakkına girer. Hakkımı helal etmeyi ancak helalimin hilali olursan kabul ederim Şehrinaz. Cemalinde yuva yapmış özlem bülbülüm var. Gülüne ruhunu sunmuş hasretlerim var. Sözlerinde açılmış ilkbaharın çiçeklerinde duruyor, ilk bakışın. Başlı başına kendini aşmış, kendine açılmış bir baharsın. Bense imgesini kanadına yazmış bülbülüm. Özleyişleri gagasının ucunda kalmış kendine uçan bir bülbül. Şeyda olmaya vaki, vaki olmaya baki, saki olmana Fatih bir şehir muştusuyum. Gidiyorum, gitmenin tüm sırları dönüşümde. Kalıyorum sana. Kalmanın tüm umudu, kalakalışımda. Öze dönüşün buluşmasında çözülüyor seni buluşumun bulmacası.

Lavlardan kelepçelerle akıyor özlemim. İbrahim yönüm dışında her yanım yanıyor. Bir yanardağın kalbiyim. Tektonik yaralarımda iyileşiyor ati. Evvelimdeki muştular, ezelim zelzelesinde kıyama duruyor. Sus pus olmuş çaresizliğin can damarında kesiliyor acılarım.

Ah Şehrinaz!

İnsanı, insan ediyor acılar. İnsan da yılanlar gibi dertlerle derisini değiştirir. Yine beni görmelisin. Yeni bende kendini bilmenin tüm makamları belirgin. Bir sen makamındayım.

Ünlemler mezarlığındayım. Acılarımı, cümlelerin kabrinde saklıyorum. Daha, okuyacak meramlarım var. Daha kitaplara sığmayacak sözleri, sözcükleri, benleri ıslatacak ve uslanacak demlerim var.

Daha gidilmemiş sinemlerim var. Daha akıtılmamış gözyaşlarında ıslanacak vicdanımın nadası var. Daha yazılmamış cümlelerin öznesinde beni vurgulayacak yüklemelerim var. Daha, okunmamış sadece sana yazılmış, yalnız senin okuyacağın kitabın sonundayım. Kitabın sonu senin ilk bakışınla bitiyor. Bakışın sonunda başlıyor senli sonlarımız. Asıl sonlarında başlıyor betimlenmesi zor senli demlerim.

Bir “dem” seyyahı olarak evvel zamanın içindeki perilerden sensizliğin dersini aldım. Dere tepe aşıp geldim. Âdem’in yediği elmadan yedim. Günahım çok. Ahların sonuna kadar gitmiş, merhamet öğrencisiyim. Rahmanın O’kulundayım. Bütün dersler sen. Bütün senler, bir sınav. Bütün sınavlar kavil bir kav ve ben yanımlışlığın yangınındayım ve ben yalan dünyanın yalanlarını heybesinde taşıyan bir ermişim ve ben nalanlarında tanları gündüzler teslim eden leyli mesudun adılıyım. Nitellerin yatağında uzattım hayalleri. Gece uzun olsun. Bitmez senli güzelliklerin sorusundayım.

Tüm sorular karşımda. “En değerli varlığım nerede?” sorusunda ağlıyor sorular. Beli bükük sorudan medet umuyor, tüm umduklarım. Bu ummanın içinde, içimde başka umman. Bu ummanın içinde tüm ummadıklarım saklı. Bu saklılarımı koruyana can kurban. Bu canı verene can kurban. Bu kurbanı can edene can kurban. Bu aşkı sen edene can kurban. Bu aşka İsmail edene can kurban. Açık bir deniz gibi açık dua açan ellerim. Öyle bir duadayım ki Rabb'imın kabulüne çok yakın. Öyle bir duanın sonundayım ki tüm inanışlarım, tüm saf yanlarım, tüm iyi niyetlerim, tüm halis niyetlerim yüklü.

Ah Şehrinaz!

Fatiha'nın gölgesinde göveriyor kalbinin Fatihliği. Muştuları eda eden bir güruhun sözsüz romanında okunuyor her hâlin. Sırlarının surlarına diyor gönül bayrağımı Ulubatlı Hasanlığım.

Ah Şehrinaz!

İhlas'ın haritasına ekleniyor kul şehrim. Bütün duaları saran İhlas'ın içi gibiyim Ehâd diyorum ...

Beni bana kavuştur diyorum Ehâd... İçimdeki ikiliklerden arındır. Çevremdeki ikiyüzlülerden arındır. İkiyüzlülerin yüzyılında beni arındır, onların dostluğundan Ya Ehâd! Beni nalanlarımla baş başa bırak Ya Ehâd!

Benim yeni bir mesleğim var Şehrinaz. O da sana yakarmak. O da seni özlemek, o da seni hep beklemek. Belki yanılğı, belki ülgen bir düş. Belki kutlarını arayan bir geçmiş. Belki, azizliğimi Fırat'a bıraktığım çocukluğuma dönüş. Belki sen ya da ben ile kendimi aramak.

O'nu arasaydım seni çoktan bulurdum Şehrinaz. Artık, kırık bir nefsin içindeyim. Ne desem çaresiz pınarları kirletir.

Aşkın kırıdığı aynaların tamircisiyim. Can kırıklarıyla aşk kırıklarını birleştirmeye çalışıyorum. Aynaların tamircisiyim. Aynalar kentindeyim, her sensizlikte kendimi görüyorum. Huyların yansır yalnızlık yanıma. Bağrımı tarar sol yanın. Umarsız gidişlerin gözü açılır yıldızlarıma. Her kırık aynada kendimle buluşur, kendimi göremeyince başlar içimde sen kırılışları, başlar seni yeniden görmek hesabı Şehrinaz. Yüreğin, tarihsel bir kadın yazıtı. Hiç kimsenin okuyamadığı sırlar, sineler, seneler var. Kendimi okumaya geldim, hayrol hayrın tümcesinde.

*kalbine yolladığın gözyaşı mektubunu okudu vicdanım
nadasarımda yeşeriyor pişmanlık ve aşkının aşkı
artık, dün doğmuş bir bebek gibi meleksiğim şehrinaz*